

სოფიო გუბუნავა

ქრისტიანობის გზა კორეის ნახევარკუნძულზე

კორეის რესპუბლიკა საკმაოდ უნიკალურია რელიგიის თვალსაზრისით, რადგან, ეთნიკური ჰომოგენურობის მაღალი დონის მიუხედავად, არ არსებობს ერთი დომინანტი რელიგია. მიუხედავად იმისა, რომ კორეელთა უმეტესობა არ აღიარებს არცერთ რელიგიურ მიმდევრობას, ბევრი მათგანი მაინც ეწევა რელიგიურ მსახურებას. აღსანიშნავია, რომ ქრისტიანობის გამოჩენას კორეის ნახევარკუნძულზე თავდაპირველად უარყოფითად შეხვდნენ, თუმცა მან საკმაო პოპულარობა მოიპოვა, რაც დღემდე არ კარგავს აქტუალობას.

კათოლიციზმი კორეაში პირველად მე-17 საუკუნეში გამოჩნდა, ხოლო „დასავლური სწავლებები“ ჩინეთში მოღვაწე კათოლიკე მისიონერების მიერ ითარგმნებოდა და ნელ-ნელა ვრცელდებოდა კორეის ტერიტორიაზე [1.118]. მიუხედავად იმისა, რომ კორეელები დაინტერესებულნი იყვნენ დასავლური მეცნიერებებით, მათ უარყვეს ის რელიგიური გზავნილი, რასაც „დასავლური სწავლებები“ გადმოსცემდა. მე-18 საუკუნიდან ვითარება შეიცვალა, როდესაც კორეელი მეცნიერი **პიტერ ი სუნხუნი** მისიით გაემგზავრა პეკინში, სადაც, 1784 წლის გაზაფხულზე, კათოლიკედ მოინათლა. იგი იყო პირველი რომაელი კათოლიკე მონაქმე კორეაში. მისი მამა გახლდათ თავად **სოამ ი დონ უკი**, პიონჩანგის კლანის წევრი, რომელიც ვიცემინისტრის პოსტს იკავებდა და სასტიკად ეწინააღმდეგებოდა კორეაში ქრისტიანული სწავლებების გავრცელებას [3.56].

კორეაში დაბრუნებლმა პიტერ ი სუნხუნმა თან წამოიღო რელიგიური წიგნები, ასევე რელიგიური ატრიბუტები (ჯვარცმა, ხატები და სხვა), დაიწყო ქრისტიანობის ქადაგება და ხალხის მონათვლა. გაქრისტიანების მსურველთა რიცხვი თან-

დათანობით იზრდებოდა, რამაც დიდი უკმაყოფილება გამოიწვია კორეის ხელისუფლებაში. ისინი კათოლიკობის გავრცელებას აღიქვამდნენ, როგორც საფრთხეს; შიშობდნენ, რომ კათოლიკეთა საგარეო კავშირები ხელს შეუწყობდა ქვეყანაში აჯანყებების გაღვივებას და დესტაბილიზაციას შემოიტანდა სახელმწიფო მმართველობაში [3.62].

1801 წელს კორეის ხელისუფლებამ დაიწყო მასიური რეპრესიების გატარება კათოლიკური ეკლესიის წინააღმდეგ, რასაც 300-ზე მეტი ადამიანის სიცოცხლე შეეწირა, მათ შორის იყო ის სუნხუნი (1801 წლის 8 აპრილი). ხოლო 1860 წელს დასავლური იმპერიალიზმის აღზევებამ და დასავლეთის ზეწოლამ კორეაზე რეპრესიების მეორე, უფრო მასიური ტალღა გამოიწვია, რის შედეგადაც ათასობით ადამიანი სიკვდილით დასაჯეს, რომელთა შორის იყვნენ ფრანგი მისიონერებიც [2.45-46]. ყოველივე ამის გამო, კორეელი კათოლიკეები საზოგადოებრივი ცხოვრების ზღურბლზე არსებობდნენ, ქმნიდნენ „გეტო ეკლესიებს“ და ცდილობდნენ როგორმე თავი გადაერჩინათ. კათოლიციზმის დევნა მე-20 საუკუნის შუა პერიოდამდე გრძელდებოდა.

მე-19 საუკუნის ბოლოს კორეის ნახევარკუნძულზე მოხდა პროტესტანტი მისიონერების გამოჩენა. მანამდე, 1832-1866 წლებში, იყო აქტიური, მაგრამ უშედეგო მცდელობები ქვეყნის ტერიტორიაზე ფეხის მოკიდების. თავდაპირველად საზღვარგარეთ, კერძოდ, მანჯურიაში მყოფი კორეელები პროტესტანტიზმს ეზიარნენ შოტლანდიელი მისიონერების მეშვეობით. ერთ-ერთი ასეთი მისიონერი იყო ჯონ როსი (1842-1910). მისი მეშვეობით ნახევარკუნძულზე ფარულად შეიტანეს კორეულ ენაზე თარგმნილი სახარებები და ახალი აღთქმა. პროტესტანტიზმის პირველი მქადაგებელი იყო ჰორას ალენი (1858-1932), რომელიც 1884 წელს ჩავიდა კორეაში. მომდევნო წელს პრესვიტერიანელმა ჰორას ანდერვუდმა ფეხი დადგა კორეის ტერიტორიაზე, როგორც პირველმა ხელდასხმულმა პროტესტანტმა მინისტრმა. მან დაიწყო იონსეის უნივერსიტეტის შენება, ასევე, ალენთან ერ-

თად, ორგანიზება გაუნია სევერანსის საავადმყოფოს მშენებლობას, რომელიც დღესაც ფუნქციონირებს [4.58-64].

ხალხისათვის პროტესტანტიზმი უფრო და უფრო მიმზიდველი იყო, რადგან მიმდევრები ქადაგებდნენ არა მხოლოდ სახარებას, არამედ დასავლურ ანგლოსაქსურ ცივილიზაციასაც უზიარებდნენ მოსახლეობას. ისინი ჰპირდებოდნენ როგორც სულიერ, ისე ეროვნულ ხსნას, რაც ბევრი ჩაგრული კორეელისთვის მიმზიდველი და საჭირო იყო, ვინაიდან იაპონია სულ უფრო და უფრო აძლიერებდა თავის პოზიციებს კორეის ტერიტორიაზე, განსაკუთრებით კი იაპონია-რუსეთის ომში გამარჯვების შემდეგ. ამას გარდა, პროტესტანტები შემდეგნაირ პოლიტიკას ატარებდნენ. ადგილობრივ ხელისუფალთ თანამდებობებს ურიგებდნენ, რათა მათ თავად შეძლებოდათ ეკლესიების მართვა და შემდგომ ქადაგება. როგორც უკვე აღვნიშნეთ, პროტესტანტიზმი ერთგვარი ხსნა იყო კორეელი ხალხისთვის. 1910 წლის იაპონიის მიერ კორეის ანექსიის შემდეგაც კი არ შესუსტებულა ხალხის რწმენა. პირიქით, როდესაც იაპონელმა გენერლებმა კორეა მილიტარისტულ კოლონიად აქციეს და თავისუფლება დააკარგინეს, სწორედაც რომ რელიგია გახდა თავისუფლებისა და სიმშვიდის მომნიჭებელი თავშესაფარი ხალხისთვის.

დღესდღეობით ქრისტიანობა კორეაში, როგორც კათოლიკობა, ისე პროტესტანტობა, ერთი და იმავე პრობლემების წინაშე დგას. კორეის ლიბერალურმა დემოკრატიამ და ეკონომიკურმა განვითარებამ ხალხი უფრო დამოუკიდებელი გახადა და, შესაბამისად, ნაკლებად მომზადებულები იმისათვის, რომ სრული პასუხისმგებლობა აიღონ რელიგიური ორგანიზაციების წინაშე. ცხოვრების ტემპის და სტილის ცვალებადობამ, ასევე დროის ნაკლებობამ ხალხში პრიორიტეტების ცვლა გამოიწვია, რის შედეგადაც ისინი რელიგიას ნაკლებ დროს უთმობენ. უფრო მეტიც, იზრდება სხვა მსოფლმხედველობა, რომელსაც შეუძლია კონკურენცია გაუნოს რელიგიას. მაგალი-

თად, სექსუალური ორიენტაციის შესახებ შეხედულებების შეცვლა ეწინააღმდეგება ტრადიციულ ქრისტიანულ სწავლებებს ამ თემაზე. მიუხედავად იმისა, რომ პროტესტანტები დღესდღეობით ყველაზე დიდ რელიგიურ ჯგუფს წარმოადგენს (მოსახლეობის 20 პროცენტზე მეტი) ქვეყანაში, მათი პოპულარობის რეიტინგი 10 პროცენტსაც ვერ აღწევს. ყველაზე მეტი პოპულარობით ბუდიზმი სარგებლობს. ახალგაზრდები პროტესტანტულ ეკლესიებს მოიხსენიებენ ეგოისტურ, მატერიალისტურ და ავტორიტარულ დანესებულებად. ასევე თვლიან, რომ მიონდონის „ქალწული ღვთისმშობელი მარია-მის“ სახელობის ტაძარი, რომელიც კორეაში ქრისტიანობის სიმბოლოდ მიიჩნევა, შეურაცხყოფს აზიურ ფილოსოფიურ რელიგიურ მოძღვრებებს. ყოველივე ამან პროტესტანტული ეკლესიის მსახურები დააფიქრა იმაზე, რომ ყურადღება მეტად მიმართონ მრევლის სულიერ განვითარებაზე, ვიდრე მათი ყოფითი პრობლემების მოგვარებაზე.

თავისი არსებობის მანძილზე ქრისტიანობა კორეაში განიცდიდა დევნას, კოლონიურ ჩაგვრას, რასაც იგი წარმატებით გაუმკლავდა და შეძლო ძლიერი ფესვების გადგმა. აღსანიშნავია ის ფაქტი, რომ დღევანდელ დღეს ემიგრაციაში წასული კორეელები აარსებენ ეკლესიებს კორეის ნახევარკუნძულის საზღვრებს გარეთ, მსახურობენ მისიონერებად და ეწევიან ქრისტიანობის გავრცელების პროპაგანდას.

როგორც უკვე აღვნიშნეთ, კორეელი ქრისტიანები, როგორც კათოლიკეები, ისე პროტესტანტები, მრავალი გამოწვევის წინაშე დგანან, თუმცა ქრისტიანობის სიცოცხლისუნარიანობა, გარდაუვალი ცვლილებების მიუხედავად საკუთარი თავის შენარჩუნება, მიანიშნებს იმაზე, რომ, კორეაში მიმდინარე სოციალური ტრანსფორმაციის მიუხედავად, ქრისტიანობა დიდი ხნით შენარჩუნდება, როგორც კორეის რესპუბლიკის უმნიშვნელოვანესი ნაწილი.

ლიტერატურა – REFERENCES

1. გელაშვილი ნ. შორეული აღმოსავლეთის რელიგიები, თბ., 2018.
2. Robert E., Buswell, Timothy S.Lee - Christianity in Korea, NY, 2007
3. Sebastian Kim, Kirsten Kim - A history of Korean Christianity, Cambridge University Press, 2014.
4. Sung Duk Oak – The Makong of Korean Christianity: Protestant Encounters with Korean Religions, 1876-1915 (Studies in World Christianity), Baylor University Press, 2015.

SOPIO GUGUNAVA

THE ROAD OF KOREAN CHRISTIANITY ON KOREAN PENINSULA

Summary

The Korean Republic is quite unique in terms of religion. Despite the high level of ethnic homogeneity, there is not a single dominant religion. Although most Koreans do not profess any religious affiliation, many still engage religious worship. It is Noteworthy that the emergence of Christianity on the Korean Peninsula was initially regarded negatively, although it gained considerable popularity which is still relevant today.

Koreans were first introduced to Catholicism in the early seventeenth century through books on “Western learning” that had been translated by Catholic missionaries in China and their Chinese collaborators. Koreans could easily read the classical Chinese these books were written in, and while interested in the technology, science, and maths they contained, they rejected their religious message. This began to

change in the late eighteenth century with one Korean scholar, Peter Yi Sŭnghun (1756–1801), traveling to Beijing as part of a tribute mission where he received baptism. In the 19th century Koreans abroad, especially those who were in Manchuria came into contact with Protestantism through Scottish missionaries, such as John Ross (1842–1910), and smuggled Korean translations of the Gospels and then the entire New Testament into Korea before the first resident missionary Methodist Horace Allen (1858–1932), arrived in 1884.

Catholics and Protestants face common problems. Korea's liberal democracy and economic development have led people to become more independent and therefore less willing to fully commit to a religious organization. Moreover, the hypercompetitive nature of Korean society means that people have comparatively little time and are less willing to spend it on religion. Moreover, other worldviews are rising that can compete with religion. Younger non-Protestant Koreans frequently describe Protestant churches as selfish, materialist, and authoritarian, and many feel that Cathedral Church of Virgin Mary of the Immaculate Conception (Myeongdong Cathedral) is a threat to traditional Eastern religion beliefs.

Christianity in Korean Peninsula has overcome a history of persecution, colonial oppression, but Christian vitality in Korea, its ability to change with the times while still remaining itself, means that while transformation is inevitable, Christianity, in both its Catholic and Protestant forms, will likely remain for years to come as a significant part of the Republic of Korea.